

Ta pot s postaje v vas ni ravno dolga,
 In kolikor je bližje svoji hiši,
 Tem bolj zastaja mu stopinja gosta.
 V srce mu sili neko boljše čuvstvo,
 Kroti sam sebe: ne pre nagli se!
 Lahko mogoče, da se je kdo
 Osvetil njemu zdaj iz mladih let!
 Toda ne, ne! Kdo mogel bi storiti
 Kar z lepa toliko mu zlo. Zločinka
 Gotovo je! In kri zavre mu z nova.

Tam ona luč . . . v njegovi rojstni koči!
 Neznana moč ga vleče urneje,
 Da prej zagledal svojo ženo bi?
 Ne, žene ne; saj zdaj mu več ni žena,
 Le sina vzrl bi rad, to srčno kri . . .
 Po prstih plazi tiho se pod okno,
 Oči upre strmeče v znano sobo —

— — — — —
 Zazdi se mu, da pada mu obroč
 Od srca proč, ki ga trdo je stiskal.
 Naenkrat lažje diha va-se zrak,
 Kako je ves vesel in prerojen!

Prizor tam v sobi ga je razvedril.
 Ob klopi, pred podobo Majke Božje
 Kleči na tleh pobožno sin njegov,
 Lep dečko, ki je vzrastel mnogo od takrat,
 In poleg njega ona, obdolženka.
 Z rokami sklenjenimi molita
 Pol tiho: »Za očeta, Oče naš . . .
 Da Bog bi zdravja dal mu, in da skoro
 Prišel domov bi srečno in veselo!« —

Laščan.

Narodna pesem.

Kaj pravite, kaj pravite,
 Hudobni vi ljudje,
 Da dragi moj, da ljubi moj
 Ne mara več za-me?

Saj to ni res, saj to ni res,
 Prav nič ne veste vi!
 In sproti le izmišljate
 Vi puste si laži.

Da, pač ga ne poznate še,
 Kak ljubi me zvesto,
 In vaša laž, le pomnite,
 Očita skoraj bo . . .

Aleksandrov.

38*